

Vihdoinkin

Mailman äärillä herää sorrettu kansa,
Se nousevi, katkovi kahleittansa.
Kerran kun kaikki on yhtä mieltä,
Kun poissa on sekasorto, pelkuruus,
Silloin suoritaa juonet ja esteet tieltä,
Luodaan ihmisonnelle pohja uus.

Uusi aika tää ei kaukana olla voi,
Kauan ei joukko tää väkeröi,
Pyydellen, epäröiden, anellen,
Ei kauan armopalaa rukoillen.
Vaan se nousee, nousee joukko tää,
Ihmiset sorretut ottaa ihmisoikeudet.

Pian koittakoon tasa-arvoisuuden aika,
Tekköön tehtävänsä yhteisvoiman taika.
Että ei jatkuisi vihattu vääryyden valta,
Vaan vihdoinkin viimeiset uhrit sais kapitaalnin kalpa.

Ida Niemelä.

Myrsky

Kun hetken myrsky leimahtaa,
Taas pian jälleen tyyntyy.
Valtaherrat mahtavat ilolauluun yhtyy.
Nyt kätkeistöään ja komeroistaan
Esille he astuu,
Röyhkeänä katsoen kosto ansojansa.

He kostotoihin julmimpiin
Nyt jo käydä tohtii,
Pikkumyrät apurina heillä joka hetki.
He vaanien käy nurkissa kuis-
kien niin hiljaa,
mistä saatais saalis tuo, mistä uusi uhri.

Vielä riehuu myrsky, toinenkin,
Vaan aina sama leikki...
Joku joutuu joukostamme uhritulen liekkiin,
Herrat ylvyvät humaltuvat tuota nähdessäänsä.

Pilviä taas on taivahalla,
Myrsky jälleen uhkaa.
Joku vaaran suuren huomaa.

Se vaara pelottava on,
Suuri julma jättiläinen
Mi voiman tulta leimauttaa.

Oi, minne mennä? Se vyöryy joka loukkoon,
Vallottaen lymypaikat, anastaen itsellensä,
Jossa ennen suoja meillä, maan valtiailla mahtavilla.

Nyt leimahti, voi kauheaa!
Ei turvaa enää missäkään.
Kellä verellä tahratut kädet on
Heidät myrsky yllättää, armotta
alleen tallaa.

Mutta koittavi päivä ja tyven taas
Ja taukovi myrsky jälleen.
Ketkä nyt nauttivat onnesta?...
Sinä ennen sorrettu, poljettu kansa!

R—a.

SÄKENIÄ

Tilatkaa nyt, ettei enään unohdu.
Säkeniä on yleisesti arvokkuudeltaan
tunnustettu tarkoitustaan vastaavaksi
julkaisuksi. Ainoa laatuaan. Mielenkiintoisia tietoja Venäjältä. Hinta \$1.50 vuosi.

RAIVAAJA,
Box 468, Fitchburg, Mass.

Nuorten Osasto

Auringonkukka

Kirj. H—i.

Pieni tyttö hän oli.
Syyskesällä syntyi erässä ulakkokamarissa tomuisessa tehdas kaupungissa. Ei ollut huoneessa suuria ikkunoita, ei kylliksi päivänvaloa. Syksyn tummina päivinä eivät auringonsäteet voineet pilkistellä köyhän perheen huoneeseen.

Maria, tämän köyhän perheen äiti, rakasti kovin päiväpaistetta, unelmoi usein kesän kirkkaudesta, ruusujen, kukkasten tuoreudesta. Mutta ympärillä näki hän savua, pimeää...
Moneen vuoteen ei Maria saanut tilaisuutta käydä sisarensa luona mailla.

Sisarella oli mökki mäen törmällä suuren joen rannalla. Mökin ympärillä oli peltotilkku ja viheriä niitty. Niityn reunalla alhaalla jokilaaksossa kasvoi paljon kauniita kukkia. Enimän kuin muita löytyi siellä keltaisia ja valkeita. Niitä valkeita sanoivat lapseset "päivänkakkaroiksi" ja toiset "auringonkukiksi". Auringonkukiksi tahtoi Mariakin niitä nimittää.

Mutta eipä hänellä ollutkaan mökkiä, ei peltoa, eikä paikkaa missä kasvaa auringonkukkaa.

Nyt, kun hänen pieni tyttänsä syntyy kylmässä ja pimeässä, toivoi hän entistä enempi saavansa sellaisen kodin, kuin sisarellakin oli. Isä Mikael lupasi monet kerrat, että äiti varmasti saisi oman mökin, kun nyt vielä hetkisen jaksaa odottaa.

"Jos poikalapsi syntyy, niin sitten ainakin... siitä kun on apua isälle... miehisestä miehestä".

Äiti tahtoi odottaa.
Tuli sitten erittäin kirkas syyspäivä, väkistenkin tunkeutui valoviiru ja pimeimpäänkin soppeen. Näki niitä Mariakin. Hän iloitsi niistä suuresti.

"Tuopa tietää tulevalle lapselleni onnea".

"Tyttökö se tulikin", pahoitteli isä.
Maria iloitsi, kun lapsi oli terve syntyessään, mitä muusta.

Nyt piti antaa nimi tälle pienokaiselle.

"Minkä nimen hänelle oikein antaisin, joka muistuttaisi kesää ja kauneutta..."

Sitten hän muisti jotain. "Auringonkukka", sepä vasta kuuluisi hyväle...
Mutta isä tuumi, että ei tytölle juuri kannattaisi kukkien nimiä antaa.

Äiti ei antanut perään, hän ainakin nimittäisi tyttänsä sillä nimellä, sanovatpa muut mitä tahansa.

Tapautui sitten jotain hyvin surullista.

Isä Mikael tuotiin eräänä päivänä tehtaasta kotiin tiedottomana. Äiti hoiti häntä niinkuin parhaiten voi, mutta ei siitä enää ollut apua. Näitä kohtauksia isällä oli useinkin, mutta ei näin ankaria. Nyt ei tauti enää laskenut irti, vaan yhä kovemmin tarasi kiinni uhrinsa. Kolmen päivän kuluttua hän sitten kuoli.

Nyt äiti Marian toiveet menivät tyhten.

Ei enää ollut toivoa omistaa mökkiä joen rannalla...

Pieni tyttö, pieni oma Auringonkukka hänelle jäi...

Nyt täytyi Marian itse alkaa huolehtia toimeentulosta.

Joka aamu jo varhain täytyi hänen lähteä työhön. Herrasväen pyykkiä piti pestä kaiket pitkät päivät. Ei häneltä jäänyt paljon aikaa pikku Auringonkukkaa varten.

Naapurin vaimo, joka sai huolehtia kodistaan, antoi hoivaa Marian pikku tyttöllekin silloin, tällöin.

Eräänä päivänä tuli Maria hyvin sairaksi, tietysti vilusta.

Hänelle muistui nyt sisko taas mieleen.

Mitäpä, jos hänelle kirjoittaisi ja kertoisi tukalan tilansa, ehkä hänkin vähän auttaisi. Naapurin emäntä, joka aina muutenkin on niin sydämelinen ja hyvä ihminen, hän varmaan kirjoittaisi siskolle hänen puolestaan. Sen hän tekikin.

Sisar oli iloinen Marian kirjeestä. Sitä samaan hän juuri itsekin oli ajatellut, juuri oli aikunut kutsua Marian luoksensa, kun kuuli mikä onnettomuus häntä oli kohdannut.

"Tule vain, tule oikein pian", hän kirjoitti.

Oli tullut erittäin hyvä viljavuosi, että varaa nyt oli sukulaisiakin vähän auttaa.

Maria ilostui sanomattomasti. Oikein kiitollisuutta tunsi hän rinnassaan tuosta hyväntahtoisuudesta.

Pian hän paranee niin paljon, että voi lähteä maalle.

Siellä hänen pikku tyttärensä olisi hauskaa. Hänen lapsensa kun tähän asti oli saanut olla aina pimeässä ja nyt hän saa nähdä valoa, oikein paljon valoa...

Niin he tulivat sisaren mökkiin joen rannalle.

Aurinko paistoi kirkkaasti, vesi välkkyi, linnut lauloivat rantapuisissa ja metsä tuoksu ihmeellisesti.

"Miten kaunista täällä on" äiti... Ei luullut, että tädin luona on näin paljon ihanuutta", sanoi tyttö poimissaan sylintäyden valkeita kukkia. "Niin kauniita, niin kauniita", huokasi lapsi jälleen.

"Ne ovat nimikkojasi, pikku tyttäni", sanoi äiti, "Auringonkukkaa ne ovat."

Puun oksalla oli linnun pesä. "Älä koske siihen", varoitti äiti. "Näetkö, miten lintu-emo kiertää pesän ympärillä vartioimassa, että ei mikään vaara uhkai poikasja."

"Tik...tik...", äänteli lintu.

"Mitä se nyt...", kysyy Auringonkukka.

"Se puhuu poikasilleen, varoittaa niitä", kertoo äiti. "Linnut voivat myöskin laulaa... kuunnellaanpa sitä..."

Auringonkukka kuunteli usein lintujen laulua.

"La, la, la", lauloi tyttö usein matkien lintujen ääniä.

"Miten ihmeellinen ääni sinun tyttäresi on, oletko kuunnellut?" kysyi Marian sisar. "Kuuntele, kun lapsesi laulaa lintujen kanssa kilpaa".

"La, la, la, laa", lauloi Auringonkukka.

Äiti hymyili.

Tosiaanikin hänen lapsellaan oli suloinen ääni. Hän ihmetteli, kun ei hän sitä koskaan ennen huomannut. Vai nytkö vasta hänen lapsensa oppi laulunsa lintujen laulusta?

Kesä kului, synkkä syksy saapui maille. Syksyhalla kaatoi maahan kaikki kukkasat. Vilun kuolivat jo valkeat auringonkukatkin. Maria päätti lähteä kaupunkiin takasin. Oli mielestään kylliksi voimistunut kesän ajalla tehdäkseen työtä lapsensa ja itsensä elatukseksi.

Pikku Auringonkukka vaan ei vielä halunnut lähteä pois.

"Äiti, ei vielä, äiti!" hän pyyteli. "Miksi mentäisi kaupunkiin, siellä on niin likasta ja pimeää, äiti!"

"Niin on lapseni", vastasi Maria äiti, suurten kyynelkarpaloiden valussa poskipäille. Me emme voi aina asua täällä, tämä ei ole meidän kotimme. Vain levähtämään tulimme tänne tädin luokse. Sitten, kun pikku tyttäni kasvaa vähän suuremmaksi, laittaa äiti tyttänsä kouluun op-

pimaan paljon hyviä asioita. Koulupungissa aherran yötä päivää, että voin kouluttaa sinua pikku Auringonkukka. Linnut täällä metsässä ovat olleet tämän kesän laulunopettajina sinulla, mutta koetan hankkia sinulle erään hyvän tädin opettajaksi. Jos neiti Mirjam, joka asui pihanpuoleisessa ullakkokamarissa, vielä pitää yhtä paljon pikkutyttöistä, opettaa hän kyllä minunkin pikku Auringonkukkaani.

Kauan aikaa on kulunut. Auringonkukka on jo suuri tyttö.

Nyt hän käy koulua ja edistyy mainiosti. Hän on köyhän äidin ainoa ylpeys ja ilo.

"Minun tyttäni on kaunein ja parhain, kuin kukaan heistä... noista rikkaiden lapsista. Kenelläkään toisella ei ole niin suloisia laulunääntä, kuin hänellä. Mutta hänpä onkin oppinut laulunsa lintujen laulusta ja nimensä saanut niityn kukista."

Kului taas vuosia. Mullassa on äiti Maria, luunsa lepäävät köyhien hautausmaalla. Auringonkukka on kasvanut suureksi naiseksi. Laulullaan hän ihastuttaa ihmisiä. Hänellä on eräs lempilaulu, jota hän kaikkein mieluummin hyräilee.

Se kuuluu näin:

Linnun lailla laulelen,
Linnuilta sain sävelen.
Nimi mulla niitynkukan,
Aurinkoinen, valoinen.
Mutta olen orpolapsi, orpolapsi
Köyhän äidin lempilapsi...
Yksin, orpo, laulelen.

"Daisy Aro kuollut. Lahjakas laulajan alku, musiikkioppilas, kuollut muiden mukana köyhälistön vapautustalutuksessa".

Näin katkesi ihailtu kukkamme, josta usea toivoi paljon.

Nämä hänenlaisensa kukkasat niin harvoin kasvavat täyteen terään, niin usein keskenaikaansa kuivuvat ja kuolevat.

Niin se on...

Tilastotieteilijä osottaa mitenkä sokerilla nyletään

Washington, 13 p. toukok. — Sokeria tulisi myydä 11 sentillä naula, ja nykyiset hinnat, jotka vaihtelevat 20 sentistä 25 senttiin naula, johtuvat profiteerauksesta, selitti rautatieläisten veljesliiton tilastotieteilijä W. Jett Lauck tänään rautateiden palkkalautakunnalle.

Sokeri-"tikerit" kiskovat tänä vuonna Amerikan kansalta \$600,000,000 ylimääräistä voittoa, väitti Lauck, joka kehottaa palkkalautakuntaa myöntämään palkankorotuksen rautatiemiehille.

Tuloverot v. 1917 osottavat, että sokerintuottajat hyötyivät 52.28 prosentin voiton osakepääomasta, ja 59.2 prosenttia pääomasta kun kaikki veromaksus oli vähennetty, sanoi Lauck.

Sokeriruo'on viljelijät ansaittivat 27.28 prosenttia osakepääomasta; 238.34 prosenttia todellisesti sijoitetusta pääomasta ja 191.04 pros. pääomasta kun verot oli vähennetty, ja sokerin hinta silloin oli 7 senttiä naula, sanoi Lauck.

"Jos sokerintuottajat silloin hyötyivät näin tavattomia voittoja," sanoi Lauck, "mikä onkaan heidän voittonsa nykyään, jolloin sokerin hinta on 25 sentin tienoilla naula?"

— Jos tahdot tehdä hyvän palveluksen tuttavallasi tilaa hänelle Toveritar.